

Metsähallitus

Korpikolvan elinympäristöjen hoitosuunnitelma

Laaksonen Mervi
18.3.2021

Aineiston tuottamiseen on saatu Euroopan unionin LIFE-rahoitusta. Aineiston sisältö heijastelee sen tekijöiden näkemyksiä, eikä Euroopan komissio ole vastuussa aineiston sisältämien tietojen käytöstä.

Korpikolvan (*Pytho kolwensis*) elinympäristöjen hoitosuunnitelma

Korpikolvan ekologia ja esiintyminen

Tuntomerkit

Korpikolva (*Pytho kolwensis* Sahlberg 1833) on musta melko suuri kovakuoriainen. Pituutta täysikasvuisella yksilöllä on 11-18 mm. Laji muistuttaa pitkien jalkojensa ja tuntosarviensa vuoksi jossain määrin maakiitäjäisiä. Korpikolvan etuselässä on kaksi selvästi erottuvaa painaumaa ja takaruumis levenee takaosaa kohti. Peitinsiivissä on pitkittäiset uurteet.

Korpikolvan toukat ovat litteähköjä ja kookkaita, täysikasvuisena jopa noin 3 cm:n mittaisia. Toukilla on kolme paria näkyviä jalkoja. Väritys on harmaanruskea, mikä erottaa ne muiden kolvalajien toukista. Laakakolvan (*Pytho depressus*) ja murroskolvan (*P. abieticola*) toukat ovat muodoltaan samanlaisia, mutta väritykseltään vaaleita. Tärkeimmät tuntomerkit ovat kuitenkin peräjaokkeen kitiinipiikeissä. Näiden näkemiseen etenkin pienempien toukkien kohdalla tarvitaan suurennuslasia. Toukkien käyttäytymisessä on eroja siten, että korpikolvan toukat ovat kaikkein aktiivisimpia liikkumaan. Kaikkia kolmea lajia tavataan kuusimaapuilla.

Korpikolvan toukat syövät jo osittain hajonnutta nilakerrosta. Isojen toukkien jäljiltä kaarnan alla näkyy tummahkon ruskeaa usein kosteaa purua noin senttimetrin levyisinä käytävinä (Pettersson 2014). Toukka ei uurra syödessään puuta, joten purukerroksen varistua merkit katoavat.

Elinkierto

Korpikolvien parittelu tapahtuu toukokuun lopussa tai kesäkuun alussa, jolloin kuoriaiset ovat jättäneet talvehtimispaikkansa kuusen kaarnan alla. Koiraat kuolevat pian parittelun jälkeen ja naaraat munittuaan (Pettersson 2014). Naaras munii maahan kaatuneisiin kuusiin kaarnakuoriaisten tekemiin käytäviin (Mattila 2017). Munista kuoriutuneet toukat käyvät läpi monta toukkavaihetta. Toukkavaihe kestää yleensä vähintään 5 vuotta (Pettersson 2014).

Täysikasvuinen toukka koteloituu kaarnan alle heinäkuun lopussa tai elokuun alussa. Kotelovaihe kestää kaksi tai kolme viikkoa, jonka jälkeen kotelosta kömpii esiin aikuinen kovakuoriainen. Sillä on vararavintoa laajentuneessa takaruumiissaan peitinsiipien kovettumista varten sekä talvehtimiseen. Talvensa juuri kuoriutunut aikuinen viettää kaarnan alla.

Ravinto

Korpikolva on toissijainen nilansyöjä. Tämä tarkoittaa sitä, että korpikolvan toukat hyödyntävät ravinnokseen puun nila- ja jälsikerrosta, jota ensisijaiset nilansyöjät ovat jo kalunneet. Ensisijaisia nilansyöjiä ovat esimerkiksi kaarnakuoriaiset, jotka iskeytyvät juuri kuolleisiin puihin. Kaarnakuoriaisten toukkien ruokailun ansiosta nila- ja jälsikerrokseen syntyy käytäviä ja kaarna löystyy irti puun rungosta. Tällöin myös isokokoisemmat hyönteiset pääsevät liikkumaan kaarnan alla.

Elinympäristöt

Korpikolva elää kuusimaapuilla. Elinympäristöksi sopivia ovat 3–4 vuotta sitten kuolleet, myrskyn tai lumituhon seurauksena kaatuneet kuuset. Pieniä toukkia voi olla myös kaksi vuotta sitten kuolleissa rungoissa (Siitonen ja Saaristo 2001). Puu voi olla kaatunut juuripaakun kera tai murtunut tyveltä ja sen runko on ainakin osittain ilmassa maastonmuotojen vuoksi tai oksien kannattelemana. Pystyynkuolleissa ja sitten kaatuneissa rungoissa korpikolvaa tapaa harvoin. Parhaimmat kolvapuut ovat järeitä, yli 25 cm rinnankorkeusläpimitaltaan, mutta lajia esiintyy myös pienempiläpimittaisilla rungoilla.

Korpikolva näyttäisi munivan etenkin sellaisiin puihin, joissa on kaljunilurin (*Hylurgops glabratus*) syömäkuvioita. Kirjanpainaja (*Ips typographus*) elää samanlaisilla rungoilla, mutta sen valtaamista puista kaarna irtoaa nopeammin. Kaljunilurin esiintymä vaikuttaa myös nila- ja jälsikerroksen koostumukseen (Pettersson 2014). Näin rungolla aiemmin ollut lajisto hyönteisineen ja sienineen voi vaikuttaa runkojen sopivuuteen.

Sama kuusenrunko on korpikolvalle sopiva noin 10 vuoden ajan, mutta on epäilty, että keskimäärin samalla rungolla elää vain yksi sukupolvi. Erikokoiset toukat voivat olla vain hieman eri tahdissa kehittyneitä, mutta samana vuonna munittuja.

Korpikolva elää vanhoissa metsissä, joissa on hyvä kuusimaapuiden jatkumo. Metsätaloushistorian vuoksi nämä ovat Pohjoismaissa useimmiten puustoisia korpisoita. Hyvin tavallisesti vieläpä puronvarsikorpia, joissa saman puron ja sen sivuhaarojen varrella on toisiinsa jossain määrin kytkeytyneitä kuusikkoisia korpia. Korpisoilla myös syntyy uusia elinympäristölaikkuja melko säännöllisesti lahotyvisten kuusten kaatuessa tuulessa tai tykkylumen painamana. Korpikolva elää silti myös kangasmetsissä, jos uusia elinympäristölaikkuja syntyy säännöllisesti. Näin käy esimerkiksi vaaran rinteiden kuusikoissa.

Yksi syy paikallisen lahopuujuatkumon tärkeydelle on se, että korpikolva on havainnoista päätellen verraten huono tai haluton siirtymään pidempiä matkoja. Aikuiset kuoriaiset taittavat matkaa usein kävellen, vaikka ne osaavat myös lentää.

Lahopuujuatkumo toteutuu parhaiten, jos suo tai kangasmaa ei ole aivan karu. Korpikolvalle paremmin sopivatkin mustikkakorvet ja niitä rehevämmät puustoiset kuusivaltaiset korvet ja kangaskorvet, kangasmaista tuoreet ja lehtomaiset kankaat ja kuusivaltaiset lehdot. Lajia voi esiintyä karummillakin kasvupaikoilla, ainakin väliaikaisesti, jos kohde on kytkeytynyt muihin lajin elinympäristölaikkuihin tai alue on jäänne lajin aiemmasta, laajemmasta elinympäristölaikusta.

Levinneisyys ja uhanalaisuus

Korpikolvan on kuvannut tieteelle suomalainen entomologi C. R. Sahlberg, joka löysi lajin Yläneeltä Kolvasta vuonna 1828. Sahlberg nimesi lajin sen löytöpaikan mukaan. Varsinais-Suomesta sekä Pirkanmaalta laji on jo hävinnyt, mutta esiintymiä on edelleen keskisessä Suomessa Suomenselän alueella. Eteläisin olemassa oleva esiintymä on Saarijärveltä. Vahvimmillaan lajin kanta on itärajan vanhoissa metsissä, Ilomantsista Suomussalmelle. Pohjoisimmat esiintymät ovat Kuusamossa ja Rovaniemellä.

Korpikolva on palearktisen havumetsävyöhykkeen laji. Sen läntisimmät esiintymät ovat Ruotsissa ja Suomessa. Ruotsissa lajin vahvin esiintymisalue on Ångermanland. Pohjoisimmat havainnot ovat Norrbottenista ja Luulajan Lapista. Laji esiintyy myös Virossa ja Puolassa Białowieżan metsässä. Idässä levinneisyysalue jatkuu Siperian itäosiin ja Kiinaan asti (Ilmonen ym. 2001). Venäjän lähialueilla lajin esiintymiä tunnetaan Leningradin alueelta ja Karjalan tasavallasta.

Korpikolva on luokiteltu Suomessa vaarantuneeksi ja sen populaation elinvoimaisuutta uhkaavat lahopuun ja vanhojen kangasmetsien väheneminen (Hyvärinen ym. 2019).

Lajin hallinnollinen asema ja lajia koskeva lainsäädäntö

EU:n luontodirektiivin II ja IV -liitteet.

Luonnonsuojelulain nojalla rauhoitettu. (Luonnonsuojeluasetus 14.2.1997/160, liite 2a 19.6.2013/471)

Erityisesti suojeltava laji (Luonnonsuojeluasetus 14.2.1997/160, liite 4 19.6.2013/471)

Uhanalaiset lajit (Luonnonsuojeluasetus 14.2.1997/160, liite 4 19.6.2013/471)

Uhanalaisuusluokka Punaisella listalla 2019: vaarantunut

Lajisuojelun valtakunnallisessa toimintaohjelmassa (SYKE 2010-2011) korpikolva on sisällytetty kiireellisesti suojeltavaksi lajiksi ja sisältyy myös uuteen, vuonna 2020 päivitettyyn kiireellisesti suojeltavien lajien luetteloon.

Luontodirektiivin liitteen IV (a) eläinlajien lisääntymis- ja levähdyspaikkojen hävittäminen ja heikentäminen on kielletty luonnonsuojelulain 49 §:n nojalla. Tiukka suojelu edellyttää, että kyseisten lajien lisääntymis- ja levähdyspaikat on aina säilytettävä erilaisten hankkeiden ja toimenpiteiden yhteydessä, ellei niiden hävittämiseen tai heikentämiseen ole saatu poikkeamislupaa luontodirektiivin artiklan 16 perusteilla. Korpikolvan esiintymispaikalla kaikki metsäalueen kaatuneet kuorelliset 1. ja 2. lahoasteen kuuset voidaan tulkita lajin lisääntymis- ja levähdyspaikoiksi.

Mattila 2017, Hyvärinen ym. 2019, Suomen ympäristökeskus 2021

Elinympäristöjen hoito suojelualueilla

Korpikolvan esiintyminen suojelualueilla

Korpikolvalla on olemassa olevat esiintymät seuraavilla Natura 2000 -alueilla:

Keski-Suomi: Pyhä-Häkin alue (Pyhä-Häkin kansallispuisto) ja Kivineva–Karhukangas,

Pohjois-Karjala: Koitajoen alue (Koivusuon luonnonpuisto) ja Patvinsuo (Patvinsuon kansallispuisto),

Kainuu: Hiidenportin alueet (Hiidenportin kansallispuisto), Teerisuon–Losonsuon alue, Jonkerinsalon alue, Vattuvaara, Elimyssalon alue, Murhisalo, Paljakka ja Latvavaara,

Koillismaa: Syöte (Syötteen kansallispuisto),

Lappi: Runkaus (Runkauksen luonnonpuisto) ja Pisavaara (Pisavaaran luonnonpuisto).

Varhaisempia, 1980-luvulla tehtyjä havaintoja on lisäksi Pönttövaara-Pahkavaarasta ja Oulangalta (Oulangan kansallispuisto). Natura-alueisiin sisältyvät kansallis- ja luonnonpuistot on mainittu suluissa. Lisätietoa Natura-alueista löytyy Suomen ympäristökeskuksen karttapalvelusta (Suomen ympäristökeskus 2018).

Alla on esitetty korpikolvan esiintyminen suojelualueilla Metsähallituksen luontopalveluiden alueyksiköittäin.

Järvi-Suomi

Pyhä-Häkin alueella Saarijärvellä korpikolvan esiintymäpaikoista toinen sijaitsee korpisuolla ja toinen kivennäismaalla vanhassa kuusisekametsässä. Alueella on reilut 60 hehtaaria edustavuudeltaan erinomaisia tai hyviä runsaslahopuustoisia kuusivaltaisia korpia. Näiden lisäksi alueella on kivennäismaalla ikimetsiä lahoppuujatkumoineen. Näistä tosin vain osa on kuusivaltaisia.

Kivineva–Karhukangas sijaitsee Pyhä-Häkistä pohjoiseen Viitasaarella. Alue koostuu viidestä osasta, joista korpikolva esiintymä löydettiin vuonna 1999 Niinimäen vanhojen metsien suojelualueelta ja vuonna 2011 Iso-Saukkosesta. Niinimäki on kauttaaltaan edustavuudeltaan merkittävää boreaalista luonnonmetsää noin 40 hehtaarin alueella. Iso-Saukkosessa on luonnonmetsien rinnalla runsaslahopuustoisia korpia. Iso-Saukkosen koko alueen pinta-ala on kuitenkin vain noin 12 ha. Niinimäen suojelualueella on tuotettu lahoppuuta vuonna 2015 korpikolvan hyväksi.

Ilomantsin Koitajoen alue on keidas- ja aapasoiden vallitsema. Boreaalisia luonnonmetsiä esiintyy suosaarekkeissa sekä Koitajoen varren kivennäismailla. Edustavia kuusivaltaisia korpisoita on noin 100 hehtaaria, pääasiassa avosoiden reunaosissa.

Patvinsuolla lahoppuustoisia korpisoita on avosoiden reunan puustoisilla laiteilla. Lisäksi alueella on vaaroja, joiden rinteillä on edustavuudeltaan erinomaisia korpijuotteja. Boreaalisia luonnonmetsiä on muun muassa Hietavaaralla, Autiovaaralla, Rauvunvaaralla ja Säästö-Maksimansaarella. Näistä vain lähekkäisillä Autiovaaralla ja Rauvunvaaralla on laajemmin kuusivaltaisia vanhoja metsiä.

1980-luvulla tehtyjä havaintoja on lisäksi Pönttövaara-Pahkavaarasta, Lieksasta. Esiintymän tila on arvioitu olemassa olevaksi, mutta havaintoja alueelta ei ole sitten vuoden 1984. Vuonna 2012 lajia on etsitty, mutta tuloksetta. Sopivaa elinympäristöä alueella on edelleen ja alueella on tehty soiden, myös korpien, ennallistamista vuonna 2020.

Pohjanmaa-Kainuu

Sotkamon Hiidenportin alueella korpikolvaa esiintyy useammassa paikassa puronvarsikorvissa sekä runsaslahoppuustoisilla vaaran rinteillä. Vaarojen rinteillä on paikoin reheviä korpijuotteja. Lahoppuuta on runsaasti ja tykkytalvien lumikuormat ovat viime vuosina tuottaneet lahoppuustoa etenkin vaarojen rinne- ja lakialueilla.

Kuhmossa on useita korpikolvan esiintymiä. Teerisuon-Losonsuon Natura-aluetta luonnehtivat laajat aapasuot ja metsäiset saarekkeet. Korpikolvalle soveliasta elinympäristöä on lähinnä purojen varsilla, joissa lahoppuustoiset korvet muodostavat toisiinsa kytkeytyneen ketjun. Myös suurempien kivennäismaasaarekkeiden metsissä ja korpinotkelmissa on paikoitellen lahoppuustoa, mutta lajin havaintoja ei näistä toistaiseksi ole.

Jonkerinsalon alueella, Kuhmon ja Nurmeksen rajaseudulla, korpikolvalle tärkeimpiä elinympäristöjä ovat niin ikään puronvarsien puustoiset korpisuot. Alueella on pääasiassa männikköisiä kangasmetsiä, mutta myös korpipainanteita sekä soiden laiteiden puustoisia soita. Korpikolvalle sopivia korpia on alueella nykyisin tunnettuja esiintymiä laajemmin.

Vattuvaaran Natura-alue käsittää laajan aapasuon sekä Losovaaran. Vaaran rinteillä on reheviä suojuotteja sekä lakialueella osin soistuvaa vanhaa metsää.

Elimyssalon alue on laaja yhtenäinen aapasoiden ja vanhojen kangasmetsien mosaiikki. Metsät ovat pääasiassa karuhkoja, mutta purojen varsilla on runsalahoppuustoisia mustikkakorpia järeine kuusineen.

Murhisalossa, Suomussalmella, järvien ja lampien muodostaman ketjun ympäristössä on laakeita vaaroja sekä pienialaisia aapasoita. Lahoppuustoisia korpia on paikoitellen, pääasiassa purojen varsilla, mutta myös kangasmaiden notkelmissa. Tuoretta kangasta vastaavat kasvupaikat ovat alueella vallitsevia, paikoitellen on lettoja sekä reheviä puronvarsisoita.

Paljakka ja Latvavaaran Natura-alue Puolangalla on rehevyytensä vuoksi merkittävä uhanalaisen lajiston keskittymä. Luonnonpuiston alueella on kirveenkoskemattomia vaarajakson kuusikoita lakialueilla sekä rinteillä. Rinnemetsissä on lähteitä, sekä lakialueen soilta laskevia puroja ja noroja, joiden liepeillä on järeitä kuusimaapuita jatkumona.

Syötteen kansallispuisto koostuu neljästä alueesta, joista kukin muodostaa oman Natura-alueensa: Salmitunturi-Rääpysjärvi, Latva-Korte - Kärppävaara, Maaselkä ja Syöte. Näistä Syötteen Natura-alueella on korpikolvan esiintymä vaaran rinteiden kuusikossa. Syötteen sekä myös muita Natura-alueita luonnehtivat boreaaliset luonnonmetsät vaarojen rinteillä ja lakialueilla. Lakimetsät ovat pohjoisboreaalisia harvahkoppuustoisia ja kituliasta puustoa kasvavia. Edustavat laki- ja rinnekuusikot ovat korpikolvalle soveliaita elinympäristöjä, joskin lakialueen metsissä lahoppuuta on vähemmän. Korpisoita on purojen varsilla sekä osana aapasoita.

Oulangalta, kansallispuiston alueelta Kuusamosta, korpikolva on löydetty 1980-luvulla. Havaintopaikan täsmällinen sijainti ei ole tiedossa. Tämän jälkeen lajia ei ole tavattu, mutta alueella on lajille soveliasta elinympäristöä, joten lajia kannattaa etsiä alueelta.

Lappi

Runkaus käsittää Runkauksen luonnonpuiston, joka sijaitsee Tervolan ja Simon kuntien alueella. Sen kahdella osa-alueella on kummallakin aapasoita ja suosaarekkeissa pienialaisia kangasmetsiä.

Alueella on pitkiä luonnontilaisia puroja ja noroja, joiden varsilla on edustavia korpisoita. Korpikolvaa on löydetty lähekkäisiltä paikoilta kivennäsmään kuusikosta sekä rehevältä puronvarsikuviolta. Lajille soveliaista elinympäristöä on alueella laajemmin.

Pisavaarasta korpikolva tunnetaan jo 1950-luvulta. Lajista on havaintoja kolmelta erilliseltä paikalta, joten kannan tilanne on kohtuullinen. Pisavaaran korkeimmilla paikoilla kasvaa lakialueen kuusikoita. Niitä reunustavat rakkakivikot ja louhikot sekä huippuja erottavat kurut. Purojen ja norojen varsilla on luonnontilaisia korpisoita.

Elinympäristöjen hoito

Korpikolvan elinympäristöt ovat kuusikoita, niin kivennäis- kuin turvemilla. Sopivissa elinympäristöissä on kuusimaapuita, joista ainakin osa on kohtalaisen järeitä. Maapuita on myös synnyttävä säännöllisesti. Valtaosa lajin esiintymistä on laajoilla suojelualueilla. Lajin merkittävimmät esiintymien keskittymät ovat Kuhmon ja Sotkamon eteläosan vahojen metsien suojelualueitten vyöhykkeellä sekä Lapin kolmion alueella.

Suojelualueilla, joissa on runsaslahopuisia luonnontilaisia metsiä ja korpia, ei ole tarvetta toimenpiteille. Laajat pohjoisen suojelualueet todennäköisesti turvaavat lajin esiintymistä jonkin aikaa. Ilmeisessä häviämisaarassa ovat eristyneet populaatiot Kivineva–Karhunkankaalla sekä ne suojelualueiden ulkopuoliset esiintymät, jotka eivät kytkeydy laajempiin luonnonmetsiin.

Korpikolvan esiintymien turvaamiseksi ensisijaisia toimia ovat esiintymien kytkeytyneisyyden ylläpitäminen ja parantaminen. Toimia tarvitaan etenkin suojelualueiden ulkopuolella. Vain välittömässä vaarassa olevilla esiintymäpaikoilla voidaan turvautua lahopuun lisäksi olemassa olevaa puustoa kaatamalla. Puiden kaataminen tapahtuu ensisijaisesti kaivinkonetyönä, jolloin puita kaadetaan juuripaakun kanssa. Toimenpide voi vaikuttaa korpikolvan kannalta heikentävästi pienilmastoon valoisuuden lisääntyessä. Samalta paikalta ei tule kaataa useita puita pienaukoiksi. Puiden kaataminen vaikuttaa myös tulevaisuuden lahopuustoon.

Muutoin ensisijaisia toimia voivat olla soiden ennallistamistoimenpiteet, joilla palautetaan puustoisten soiden luontainen hydrologia. Tämä vaikuttaa ajan myötä myös puuston dynamiikkaan ja tarpeeksi järeän lahopuuston syntymiseen alueelle. Runspuustoiset kuusta kasvavat turvekankaat ja -muuttumat ovat lajin kannalta merkityksellisimpiä.

On todennäköistä, että korpikolvalla on yhä löytymättömiä esiintymäpaikkoja. Näitä lienee etenkin suojelualueilla, joissa ei ole välittömiä hoitotarpeita. Esimerkiksi säästyneissä puronvarsikorvissa tai pohjoisempana myös kivennäismaiden lahopuustoisissa kuusikoissa voi olla lajin esiintymiä.

Suosituksukset elinympäristöjen hoidoksi suojelualueilla

- Pienemmillä suojelualueilla lajille soveliaan elinympäristön pinta-alan kasvattaminen tuottamalla kuusilahopuuta. Lahopuuta tuotettaessa on huomioitava kirjanpajan

lisääntyminen tuoreella kuusilahopuulla ja riski kirjanpainajan aiheuttamiin metsätuhoihin etenkin Etelä-Suomessa.

- Puustoisten ojitettujen korprien ennallistaminen ojia tukkimalla ja patoamalla.

Lajin huomioiminen metsänhoidossa ja elinympäristöjen turvaaminen luonnonhoidolla

Korpikolva on vaateliias elinympäristönsä suhteen. Runsaslahopuustoisia korpia on vähänlaisesti suojelualueiden ulkopuolella. Talousmetsämaisemassa lajia voi esiintyä kuusikoiden varjoisten tai puolivarjoisten reunojen tuulenkaatamalla kuusilla, jos lähiseudulla on lajin lähdepopulaatio esimerkiksi runsaslahopuustoisessa korvessa.

Mahdollisuuksia elinympäristöjen määrän ja kytkeytyneisyyden parantamiseen näyttäisi olevan purojen ja norojen välittömissä lähiympäristöissä, joita säästämällä voidaan ylläpitää ja luoda lajille soveliaita elinympäristöä. Osa näistä lukeutuu metsälain 10 §:n tarkoitamiin erityisen tärkeisiin elinympäristöihin (lisätietoja Suomen metsäkeskus 2021). Näiltä lakisääteisesti säästettäviltä purojen sekä pysyvän vedenjuoksu-uoman muodostavien norojen välittömiltä lähiympäristöiltä edellytetään vähintään luonnontilaisuuden kaltaisuutta. Pitkällä aikavälillä myös puustoltaan muuttuneiden kohteiden säästäminen voi luoda korpikolvalle soveliaita elinympäristöjä puuston vanhetessa.

Paikallisesti merkittäviä kohteita voivat olla kuusta kasvavat korvet ja näiden muuttumat. Näistä rehevät luonnontilaiset tai niiden kaltaiset lehto- ja ruohokorvet kuuluvat metsälain 10 §:n tarkoitamiin erityisen tärkeisiin elinympäristöihin. Ennallistetut muuttumat ja turvekankaat voivat pidemmällä aikavälillä palautua korpilajistolle soveltuviksi elinympäristöiksi.

Suosituksukset lajin elinympäristöjen hoidoksi metsätalouden maalla

- Kuolleiden maahan kaatuneiden kuusten (rinnankorkeusläpimitta yli 15 cm) säästäminen hakkuiden ja vahingoittuneen puuston korjuun yhteydessä. Kuuset voivat olla yli vuosi sitten kuolleita, jolloin ei ole riskiä hyönteisten aiheuttamasta metsätuhosta. Vahingoittuneita, tyviläpimitaltaan yli 10 cm vahvuisia kuusia saa metsätuhojen torjunnasta annetun lain velvoitteiden mukaisesti jättää 10 kuutiometriä hehtaaria kohden vuosittain.
- Purojen ja norojen lähiympäristöjen säästäminen. Monet korpikolvalle soveliaat puron tai noron varren lähiympäristöt kuuluvat metsälain 10 §:n tarkoitamiin erityisen tärkeisiin elinympäristöihin. Tärkeää on säästää kohteella olevaa puustoa, joka kuollessaan luo elinympäristöjä lahoppulajistolle. Myös luonnontilaltaan heikentyneitä kohteita voi jättää

kehittymään luonnontilaisemmiksi ja muodostamaan tulevaisuudessa lajille sopivia elinympäristöjä.

- Puustoisten ojitettujen korprien ennallistaminen ojia tukkimalla ja patoamalla.

Kiitokset

Hoitosuunnitelmaa ovat kommentoineet sen eri vaiheissa Metsähallituksen Luontopalveluista Ville Vuorio, Miia Kokkonen ja Suomen ympäristökeskuksesta Gergely Várkonyi. Lajin huomioimista metsänhoidossa ovat kommentoineet Riitta Raatikainen ja Matti Välimäki Suomen metsäkeskuksesta sekä Maarit Kaukonen Metsähallituksesta.

Lähteet

Hyvärinen, E., Juslén, A., Kemppainen, E., Uddström, A. & Liukko, U.-M. (toim.) 2019. Suomen lajien uhanalaisuus — Punainen kirja 2019. Ympäristöministeriö ja Suomen ympäristökeskus, Helsinki. 704 s.

Ilmonen, J., Rytteri, T. & Alanen, A. 2001. Luontodirektiivin kasvit ja selkärangattomat eläimet. Suomen Natura 2000-ehdotuksen luonnontieteellinen arviointi. Suomen ympäristö 510, Suomen ympäristökeskus, Helsinki.

Mattila, J. 2017. Korpikolva. Julkaisussa: Nieminen, M. & Ahola, A. (toim.), Euroopan unionin luontodirektiivin liitteen IV lajien (pl. lepakot) esittelyt, s. 31–34. Suomen ympäristö 1/2017.

Pettersson, R. B. 2014. Åtgärdsprogram för större barkplattbagge, 2014–2018 (*Pytho kolwensis*). Naturvårdsverket, Rapport 6604.

Siitonen, J. & Saaristo, L. 2000. Habitat requirements and conservation of *Pytho kolwensis*, a beetle species of old-growth boreal forest. *Biological Conservation* 94, 211–220.

Verkkolähteet

Suomen ympäristökeskus 2018. Suomen ympäristökeskuksen karttapalvelu.

<https://syke.maps.arcgis.com/apps/webappviewer/index.html?id=831ac3d0ac444b78baf0eb1b68076e1a> Viitattu 18.3.2021.

Suomen ympäristökeskus 2021. Luettelo kiireellisesti suojeltavista lajeista.

https://www.ymparisto.fi/fi-FI/Luonto/Lajit/Lajiensuojelutyo/Kiireellisesti_suojeltavat_lajit. Viitattu 29.3.2021.

Suomen metsäkeskus 2021. Lakisääteiset luontokohteet. <https://www.metsakeskus.fi/lakisaaiteiset-luontokohteet>

